

Geologul dr. GHEORGHE VOICU

Împlinește în anul acesta (1987) 75 de ani și peste 5 decenii de remarcabilă activitate geologică și paleontologică. S-a născut pe meleagurile Sătmăruului, a făcut liceul la „Samuil Vulcan“ din Beiuș, apoi în Carei la „Vasile Lucaci“, unde și-a dat bacalaureatul. A urmat Facultatea de Științe din Cluj, iar între anii 1937—1941 a fost asistent la Catedra de Geologie-Paleontologie a aceleiași Universități. După redarea Ardealului și după un scurt popas la Politehnica din Timișoara, gazdă a Facultății de Științe în refugiu, solicitat fiind, intră în industria petroliferă la Cîmpina, unde activează pînă în 1952. În 1949 își susține doctoratul în micropaleontologie cu mențiunea „foarte bine cu distincție“. Din 1952 activează în industria carboniferă ca geolog șef, apoi la Comitetul Geologic și la Comitetul de Stat al Apelor pînă la pensionare, 1973. După aceasta continuă intens activitatea de cercetare, elaborînd și publicînd în țară și străinătate importante lucrări, unele cu răsunset în lumea specialiștilor.

Și-a desfășurat activitatea în trei direcții: organizare, tematică — metodologie și cercetare fundamentală și aplicată.

Organizatoric, a întemeiat împreună cu T. Iorgulescu Laboratorul de Micropaleontologie de la Cîmpina (1941), într-o vreme cînd instituțiile de învățămînt superior din țară erau lipsite de un asemenea laborator. Apoi, organizează în capitală și provincie, mai multe laboratoare de: carote (din sonde), macro-micropaleontologie, palinologie, petrografia cărbunelui și primul laborator din țară de petrografie sedimentară aplicată la Cîmpina. În cadrul Ministerului Cărbunelui a organizat primul serviciu de elaborare a documentațiilor geologice de sinteză pentru: Valea Jiului, Banăt, Sub-Carpați și Crișana; a inițiat și îndrumat pentru aceste unități elaborarea primelor șase monografii paleontologice ilustrate, adevărate ghiduri practice pentru geologii de prospectare, explorare și exploatare.

A elaborat tematici și metodologii. Dintre acestea menționăm: — 1. Tematica și metodologia cercetărilor micropaleontologice pentru secțiunile de prospecțiuni și explorări din cadrul Comitetului Geologic. — 2. Metoda tabelelor de distribuție microbiostratigrafică și biocenotică, pentru identificarea în probele de sondă a asociațiilor diagnostice a unităților stratigrafice de la Jurasic la Cuaternar. — 3. Confruntat în activitatea sa de laborator cu incertitudinea diagnostică de vîrstă a caracterului „index“ a taxonilor, a grupelor și biocenozelor, a dat o nouă interpretare materialului paleontologic la descifrarea stratigrafiei Miocenului mediu și a elaborat un nou criteriu, *holobiocenoza* care reflectînd

stadiul evolutiv în scara stratigrafică a diverselor grupe de animale și vegetale — spre deosebire de unitățile „index” menționate, acestea fiind preponderent produsul factorilor ecologici — are, în opinia sa, o valoare diagnostică de vîrstă certă.

În domeniul cercetării fundamentale și aplicate, aduce o serie de contribuții originale pe plan național și mondial. Dintre acestea amintim următoarele: — 1. Demonstrează paleontologic pentru întîia oară (în 1956) prelungirea Carpaților Orientali la vest de riul Dîmbovița, identificînd în sondele de petrol unitățile mediană și internă sub Neogenul Depresiunii Getice. — 2. Prin analiza micropaleontologică a materialului vulcanilor norioși descoperă (în 1967) Paleogenul și subasamentul structurii petrolifere Berca-Arbănași (Buzău), emițînd și ipoteza existenței probabile a unui nou zăcămint de hidrocarburi. — 3. Identifică (în 1949) un important prag bionomic situat între faza lagunară cu gipsuri a Oligocenului terminal din Pintenul de Homoriciu și transgresiunea burdigaliană a stratelor de Cornu, considerate anterior ca aparținînd ciclului oligocenic. — 4. Pe baza unor observații microbiostatigrafice asupra Miocenului mediu din bazinele bănățene, extinse asupra ariei carpatice, ajunge în 1980 la concluzia că etajul Badenian este dezvoltat complet numai pe aria dintre platforma moldo-est europeană și limita Vestică a bazinului Transilvaniei. Între această limită și poalele Alpilor este depus numai Badenianul superior. Demn de menționat este faptul că ideile sale asupra evoluției stratigrafice și paleogeografice a Badenianului au fost expuse la Universitatea din Bordeaux de către Profesorul Alvinerie, care este și Directorul Institutului de Geologie a bazinului Aquitaniei. — 5. Identifică (în 1972) pe plan mondial, pentru întîia oară, statolitele fosile de mysid (crustacea). Studiul anomo-structural al acestora și al unor statolite actuale a dus la elaborarea unei noi microdiscipline, *statolitologia* — cu importante implicații în științele biologice, în geologie, paleogeografie, bionică etc. — și la descoperirea zăcămintelor vii de fluorină în biomasa mysidelor din apele de platformă ale mărilor și oceanelor globului. — 6. Din punct de vedere stratigrafic identifică mai multe biozone care formează importante repere științifice și geologo-economice. Între acestea merită să fie menționată, întrucît are implicații mondiale, biozona cu statolite de mysid, situată pe intervalul Volhinianului superior — Basarabianului inferior. Aceasta a servit autorului la corelarea depozitelor din avanfosa carpatică cu cele echivalente din depresiunea pannonică, la corelarea Paratethysului Central cu Paratethysul Oriental și la corelarea Paratethysului cu Mohnianul (Sarmațian mediu) din California.

Pentru o imagine mai completă a contribuțiilor sale, a se vedea broșura intitulată „Rezumat al memoriului de titluri și lucrări” apărută în 1986.

Rezultă din cele expuse că geologul dr. Gheorghe Voicu a fost și mai este încă un fin observator, un muncitor tenace, un potențat analist și un bun sintetizator.

Îi dorim în continuare sănătate și noi succese în geologie-paleontologie, în interesul progresului științei românești și a prestigiului acesteia peste hotare.

Prof. dr. doc.
MIRCEA PAUCĂ